

Teplýšovický občasník

občasník

vydává Obec Teplýšovice

1. číslo roku 2012

31. března 2012

Informační plátek pro Teplýšovice, Čeňovice, Humenec, Kochánov, Smilov, Zálesí

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, není rok, aby alespoň z části neproběhl ve znamení nějaké realizace buď stavebních investic nebo zásadních stavebních oprav nemovitostí, občanské vybavenosti nebo technické infrastruktury. Možná nám, obyvatelům trvale žijícím v místě, to až tak nepřijde z pohledu všední reality, ale stavební aktivity v každé z místních částí obce nezadržitelně mění jejich tvář. Akcí tohoto typu na území obce v průběhu každého kalendářního roku je celá řada. Z pozice úřadu lze k těmto aktivitám prohlásit, že snad každý týden se minimálně jedenkrát k menšímu či většímu stavebnímu záměru na našem území vyjadřujeme svým stanoviskem.

S převahou se jedná o stavební záměry soukromých investorů. Vznikají nové domy pro bydlení, stávající obytné objekty v sídlech jejich vlastníci intenzivně opravují, renovují, prostě přizpůsobují k obrazu svému, svým potřebám, aby se jim v nich pohodlně a dobře bydlelo a žilo. Z tohoto místa, s jistotou za celé vedení obce, musím všem za jejich vynakládané úsilí poděkovat. Jsou to soukromí vlastníci, kteří mají lví podíl na proměně tváře našich vesnic.

Nejde však pouze o obydlí. Od roku dva tisíce devět bylo vydáno pro místní investory na naše území celkem šest stavebních povolení na stavební objekty typu revitalizací území či vodních děl. Dalšímu záměru z této kategorie staveb bylo stavební povolení prodlouženo. Dva projekty z této škály jsou v současné době de-facto skutečností. Vedle soukromého a nutno podotknout, zcela nového rybníku Na Návozech v lokalitě pod Teplýšovicemi, se na druhém ukončeném díle podílela obec svou revitalizací v Kochánově. Jistě se i zbývajícím stavebníkům podaří své úmysly dotáhnout do zdárného závěru. *(pokračování str. 3)*

ROZHOVOR S ... JINDŘICHEM POKORNÝM

Po delší odmlce se opět dostáváme k nepravdělné rubrice, kde zpovídáme některou ze zajímavých osobností v našem okolí. Tentokrát mě k rozhovoru nepřímo vyzvala kolegyně Renata Procházková, která si ve svém příspěvku o historii Smilovského mlýna (4/2011) posteskla, že jí chybí mnoho z historie posledních desetiletí této zajímavé usedlosti. Následující rozhovor přináší však mnohem více. Představuje se nám v něm člověk nenápadný a skromný, avšak zároveň mistr svého oboru, neúnavně pracující na mnoha vynikajících překladech ze světové literatury. Zároveň jako pišící autor či

spoluautor významnou měrou připomíná osobnosti (jejich práci, činy a myšlenky), na něž se dnes neprávem zapomíná.

Osudy Jindřicha Pokorného a jeho rodiny jsou v mnoha aspektech propojeny s osudem naší republiky, s osudy mnoha význačných osobností 20. století. Na tak malém prostoru, jaký tento rozhovor nabízí, není možné zachytit všechno. Přesto jsem vděčný za to, že pan Pokorný byl ochotný odpovědět na moje otázky. Za celou redakci mu přejeme k jeho nadcházejícímu jubileu vše nejlepší, hodně zdraví a sil do dalších let a do další práce mnoho zdaru.

FOTO: Na Smilovském zápraží, léto 1986

POKORNÝ Jindřich * 12. 4. 1927 Praha

literární historik, esejista a editor, překladatel z němčiny, francouzštiny a latiny

Po maturitě (1946) na reálném reformním gymnáziu v Praze studoval 1946-50 současně na Právnické a Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Práva absolvoval 1950 a získal titul JUDr., filozofii mu z politických důvodů nebylo umožněno dokončit, pokračoval v pokojových seminářích Jana Patočky. 1950 musel rovněž opustit místo redaktora (v nakladatelství Evropský literární klub, od 1947); potom pracoval převážně v dělnických profesích. Koncem 50. let začal publikovat své překlady a externě spolupracovat s rozhlasem, 1965-70 byl v něm redaktorem. Po nuceném odchodu se 1971-73 živil jako čerpač u Vodních zdrojů, 1973-75 byl *(pokračování str. 2)*

ROZHOVOR S ... JINDŘICHEM POKORNÝM (pokračování)

právníkem Správy pro věci majetkové v Praze, poté byl ve svobodném povolání. V rámci samizdatových aktivit založil počátkem 80. Let Kolegium pro podporu nezávislé vědy, umění a vzdělání a do 1990 byl jeho předsedou. 1992-97 zasedal v Radě Českého rozhlasu, 1992-98 byl předsedou Nadace Rainera Marii Rilka. V letech 1991 a 1995-98 přednášel na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, od 1995 vedl germano-austro-bohemistický seminář. Těžištěm jeho díla jsou překlady středověké a novější poezie i dramatu, mj. texty V. Huga, J. Racina, E. Rostanda, J. W. Goetha, H. v. Kleista a R. M. Rilka, ze středověké němčiny Píseň o Nibelunzích a Parzival W. z Eschenbachu. Z poezie obou jazyků připravil také řadu výborů. Je pořadatelem a spoluautorem souboru studií *Knihy o Faustovi* (1982), k vydání připravil literárněhistorickou *Knihu o Cyranovi* (1996).

V četných studiích a komentářích věnoval pozornost rytířské kultuře, recepci dvorské epiky a německé literatury v českých zemích, zabýval se faustovskou látkou, tvorbou R. M. Rilka, H. von Kleista i osobnostmi, které se pokusila oficiální historiografie 1948-89 vymazat z českých dějin (A. Kraus, C. Hoffmann, Zd. Němeček, I. Herben dále P. Drtina aj.). Stejně tak připomněl některé demokratické účastníky 2. odboje v knižní publikaci „Parsifal. Osudy jedné protinacistické skupiny v letech 1938 – 1945“ (Praha 2009).

Slovník českých spisovatelů, Praha, Libri, 2000, s přípisky k 1. 8. 2009 a k 1. 1. 2012

Pane doktore, můžete našim čtenářům říci, jak dlouho znáte zdejší kraj a jaký k němu máte vztah? Jak dlouho znáte Smilov a co pro Vás znamená?

Už od malička jsem měl řadu příležitostí, abych se ve vašem okolí dostatečně zabydlil. V létě 1931 mě babička vyvezla na tři neděle do Senohrab, o pár let později jsme se s vodními skauty zúčastnili na dolní Sázavě závodu Týnec-Libřice, za války následovaly pobyty u kamaráda na chatě v Nespekách, po únoru 1948 jsme jezdili hrát softbal do Čerčan a pak jsem se opakovaně vypravil do Vrchotových Janovic, kde na zámku baronky Sidonie Nádherné trávil čas básník Rainer Maria Rilke a potom i slavný vídeňský autor Karl Kraus. Prvého z nich jsem překládal, takže jsem se tam znovu vracel. To už jsme po dlouhodobých pokusech najít vhodnou rodinnou chalupu dostali možnost prohlédnout si Smilov. Uviděli jsme mlýn, byla to láska na první pohled, a ta trvá dodnes.

Vaše překladatelská, literární, esejistická a další činnost je nesmírně bohatá a kvalitní. Zajímalo by mne, na čem pracujete v současnosti?

Překladatelskou práci jsem bohužel musel přerušit. Jako poslední žijící pamětník určitých událostí plním různé úkoly. Především splácím dluh našim francouzským přátelům, kteří podporovali za normalizace část zdejšího disentu. Přitom i sem tam zajeli na Smilov, velice se jim tu líbilo a dodnes si vzpomínají na šiškovou bitvu, kterou jsme svedli v lese za rybníkem, abychom si zpestřili program po všech složitých plánech

a úvahách, jak odporovat bolševické totalitě. Rukopis chystané knihy musím však často opouštět kvůli jiným různým nálehavým povinnostem, například připomenout pod pamětní deskou, nedávno odhalenou na počest už zmíněnému, světově proslulému pražskému rodákovi R. M. Rilke, jak se na něj u nás i v nejvyšších veřejných podlažích neprávem zapomíná, anebo si, z týchž důvodů obecně nepaměti, připravit příspěvek pro konferenci k 25. výročí vzniku ilegálního časopisu *O divadle*. Po ní jsem se naposled setkal s Václavem Havlem a ujistili jsme se, že té místní „blbě náladě“ a nekulturnosti holt musíme čelit pořád. Takže stále honím termíny, a současně doufám, že se mi snad ještě podaří přeložit klenot naší středověké germano-bohemistiky, *Tristana* od Heinricha von Freiberg, dosud neuvedeného do češtiny. Zatím se zdá, že žádný další znalec středohornoněmčiny, schopný realizovat v našem jazyce veršovaný originál, se dosud neobjevil.

Za komunistického režimu jste působil aktivně v disentu. Můžete nám o tom říci něco více? Hrál v této Vaší činnosti nějakou roli Váš letní byt ve Smilovském mlýně?

Samozřejmě. Především sloužil jako dokonalé skladiště zakázané literatury. StB se jí snažila za naší nepřítomnosti vypátrat - jak jsme poznali podle různých stop - ale naše úkryty ve starých mlýnských strojích našťastí nenašli. Objevovali se také během našeho pobytu. Jednou v obvyklé sestavě, „jeden hodnej, druhej zlej“, vylezli z černé limuziny, právě když jsme seděli na dvoře a shodou

okolností si četli čerstvé ilegální strojpisy. Moje teta si obou soudruhů včas všimla, pohotově schovala knížky pod noviny a odnesla nenápadně pryč. Přesto si myslím, že oba chtěli hlavně vyslyšet strýce, jako už mnohokrát předtím i potom marně, takže odjeli s prázdnou a také samizdaty všechno ve zdraví přežily. Až dodneška. - Jinak k nám přijížděla řada návštěvníků, zahraničních i zdejších, ze zcela opačných kruhů, od zlepšených komunistů až po pozdějšího vyšehradského kanovníka pana profesora Stanislava Nováka, rodem z Vlašimi, za mlada vedoucího skautského tábora v Měsíčním údolí pod Hrádkem a u nás pak na mlýně velkého milovníka smilovské bramboračky. Jindy zase přijel redaktor jednoho pařížského deníku, vyslaný od Pavla Tigrida. Právě jsem hloubil studnu, když se shora ozvalo: „Bonjour, Monsieur“. Potřeboval co nejvíc čerstvých informací o poměrech u nás pro svůj článek o situaci za železnou oponou. Poněkud ho překvapilo, že mě vidí ve špinavých montérkách, ale nakonec jsme si dobře popovídali u pravé české myslivecké. Z Benešova se k nám občas vypravili potomci prvorepublikánského senátora Františka Veselého v čele s paní doktorkou Kloudovou, jinak spolehliví dodavatelé průklepových papírů, potřebných k výrobě samizdatů.

V loňském roce vyšla v nakladatelství Vyšehrad kniha Ondřeje Koutka „Prokop Drtina – osud československého demokrata“. Zajímalo by mě, jakým způsobem jste se podílel na této knize o Vašem strýci? Ovlivnil jeho nelehký osud i Vás a Váš život?

S panem doktorem Koutkem jsme řadu věcí společně konzultovali, částečně i na Smilově. Použil řadu mých pramenů. Sám jsem připravil edici záznamů StB z let 1949 – 1953, kdy komunistická bezpečnost držela, našeho předúnorového demokratického ministra spravedlnosti v naprosté izolaci. Připojil jsem k nim tři komentáře (Lépe zemřít ve stoje než žít na kolenou; Dvakrát bez jediného výstřelu a Bez doznání – hrdina proti osudu v době totality). - Doktor Prokop Drtina ovlivňoval můj život už od dětství po smrti mého otce (1931) jako poručník. Za války k nám svobodně hovořil z Londýna pod pseudonymem Pavel Svätý, zatímco jeho přátelé s mou maminkou působili doma v odbojové skupině Parsifal (mimořadně dalším mém splněném pamětnickém úkolu, knize o jejich osudech). (pokračování str. 3)

Po únoru 1948 jsem ho navštěvoval v nemocnici na Bulovce jako těžce zraněného pacienta pod policejním dozorem, a potom na Pankráci ve vyšetřovací vazbě. Po zmíněné pětileté izolaci jsem za ním jezdil do kriminálu. Když se vrátil na amnestii roku 1960 domů, věnoval se svým pamětem a s námi také samizdatové činnosti, nakonec i na Smilově. Tam si navíc konečně mohl zahrát na klavír, koupat se v rybníce a působit při opravách fasády jako štukmistr. Na mlýně se pravidelně setkával i se svým bývalým spoluvězněm, neboli muklem, literárním kritikem Bedřichem Fučíkem a jeho ženou, rodiči mé manželky. Zažili jsme tam společně hodně legrace, zvláště když naše děti spolu s děvčaty ze sousedství začaly pěstovat místní pokojové divadlo. Zazářilo v něm i veršované drama našeho dalšího častého hosta a bývalého mukla, jinak básníka a překladatele Petra Kopty, zveršované podle místní pověsti a nazvané Divišovští řezníci. Repertoár měly naše děti pestrý, vysloužily si opakovaný aplaus všech kamarádů i příbuzenstva včetně mého strýce, který jako starý skaut měl pro podobné žertíky vytríbený smysl.

Před dvěma lety jste si v rozhovoru v Lidových novinách postěžoval, že dnešní společnost si nehledá vzory, jako byli T. G. Masaryk a F. X. Šalda. Je to tím, že si je hledat nechce, anebo že takové dnes u nás nejsou?

Svůj výrok potvrzuji. Obávám se, že naše společnost si skutečně hledá své vzory jinde, než by měla, v bohatství, v povrchnosti, v luxusu, a že zároveň opomíjí oblast kultury, morálky a tak zvaného třetího rozměru. Přitom naše budoucí vzory možná chodí kolem nás a my si jich nevíme. – Domnívám se ovšem, že obě připomenuté osobnosti nás vlastním příkladem a dílem oslovují dodnes, Masaryk přinejmenším svým kriticismem, svou výzvou k „revoluci hlav a srdcí“ a hlavně svou zásadou „Duch a čin“. Sama slova totiž nestačí, následují-li po nich skutky. Hospodské řeči (ani sebelepší komentáře) nás nespasí. A Šalda? Stačí připomenout jeho výroky o stranictví, které i Vám, domnívám se, také hodně vadí, v jednom čísle Teplýšovického občasníku se zmiňujete o „naší ubohé politické scéně“. Slavný kritik píše přímo o „žravosti pudů“, právě v souvislosti s neduhem přebujelého stranictví. Řešení však nevidí v pouhé „nestrannosti, totožné často s lhostejností a leností vůle“, ale v postoji opačném: ve snaze, „ať ve stranách, ať mimo ně [...] klenout most od jedné k druhé“ jako dílo „činného intelektu a ještě činnější lásky.“ To tedy znamená působit ve prospěch opravdové vlády lidu, demokracie, namísto škodlivé vlády korupčníků a zlodějů – kleptokracie, mocichtivých straníků - partokracie, anebo hlupáků ovládaných demagogy – ochlokracie, úhrnem tří hlavních nemocí naší polistopadové politiky. Potud Šalda a jeho následovníci.

Můžete našim čtenářům na závěr něco vzkázat?

Pobývám mezi Vámi rád.

pg

Slovo starosty (pokračování)

Držme jim palce v jejich snaze. Tyto typy staveb mají blahodárný vliv na naši krajinu a životní prostředí. Očekáváme, že přinesou pozitiva zejména generacím budoucím.

I obec se snaží vedle jiných činností pravidelně vyvíjet stavební aktivity, které také nedílně přispívají k udržování či k proměnám, v tomto případě veřejných statků, na svém území. V reakci na poptávku svých obyvatel se jednak snaží investovat do občanské vybavenosti buď zcela nové, pak vznikají zařízení k potřebám místních občanů taková, která jsou vynucena změnami způsobu života obyvatel současného venkova. Dále pak s péčí správného hospodáře investuje prostředky, jejichž úkolem je udržovat, rekonstruovat, modernizovat tu občanskou vybavenost, kterou pořídili předchůdci, a která je nezbytná a poptávaná pro život obyvatel současných, plní stále svou nezastupitelnou funkci, přičemž lze oprávněně předpokládat, že ji bude plnit i v budoucnosti ku prospěchu generací příštích.

Výraznými investory a stavebníky jsou na našem území vlastníci a správci technické infrastruktury. Letošní rok se zapíše do historie naší obce jednou z nejrozsáhlejších akcí minimálně posledních dvou desetiletí. Stávající vzdušné vedení pro distribuci elektrické energie bude přeloženo v rámci akce s názvem „Teplýšovice střed-kNN-obnova energetické sítě“ do země prostřednictvím podzemního kabelového vedení. Mimořádnost této stavby, na místní poměry, spočívá v náročnosti na provedení vzhledem k místu, čímž je nejen střed Teplýšovic se spleť několika větví kanalizačního řadu včetně individuálních přípojek z domácností. Komplikací pro zhotovitele bude i část existujícího podzemního vedení komunikačních sítí. Problematická je zejména ta skutečnost, že práce budou probíhat buď přímo na silničních tělesech, nebo v jejich bezprostřední blízkosti. Stavba se bude postupně odvíjet na všech příjezdových silnicích směřujících do centra. Od měsíce března do konce srpna tohoto roku nás proto neminou obtíže a komplikace související především s užíváním silnic jak automobilovou dopravou, tak s užíváním silnic chodci. Problémové situace však nespočívají jen v dopravě a v jejím omezení. Při výkopových a jiných stavebních pracích mohou nastat střety již s výše zmíněnými individuálními přípojkami z jednotlivých nemovitostí na obecní kanalizační řad. V této souvislosti považují za vhodné požádat všechny dotčené občany o maximální součinnost se zhotoviteli prací. Nejúčinnější bude přímá a včasná komunikace s pracovníky firmy, kteří budou práce provádět. Jen tak lze zamezit případným zbytečným škodám na jakémkoli majetku. Jen tak lze vytvořit vhodné podmínky pro plynulý a bezproblémový průběh prací, eliminovat vícenáklady, škody a dodržet optimální dobu pro realizování stavby. V průběhu akce bude možné samozřejmě pro vzájemnou součinnost využít i představitele obce. Souběžně s rekonstrukcí energetické distribuční sítě totiž dojde k přeložce rozvodu napájecího vedení veřejného osvětlení, zároveň k novému umístění osvětlovacích těles včetně sloupů.

(pokračování str. 4)

Slovo starosty (pokračování)

Z uvedených důvodů bych rád touto cestou všechny spoluobčany dotčené stavbou "Teplýšovice střed-kNN-obnova energetické sítě" požádal o trpělivost, ohleduplnost, o součinnost a spolupráci, abychom společně lépe zvládli obtíže, které se nám v souvislosti se stavbou jistě nevyhnu.

Současně bych si dovilil využít příležitosti a prostoru v tomto čísle místního periodika k objasnění případné otázky, kterou si jistě mnozí z místních občanů položí: „Proč se současně do země neuloží stávající vzdušné telekomunikační vedení, které nám na návsi rozhodně žádnou krásu nedělá?“. Odpověď je taková, že vlastník telekomunikační sítě, přes snahu a četné podněty ze strany obce, nehodlá do přelozky investovat žádné finanční prostředky. V devadesátých letech se realizovala první etapa a zároveň posílení telekomunikačního rozvodu v severní části Teplýšovic a ve směru podél silnice na Smilov. V té době společnost Telecom sice plánovala navázat na započatou kabelizaci do země s druhou etapou ve směru z návsi ke škole, ovšem v mezidobí došlo ke změně vlastníka sítě. Zároveň došlo i ke změně strategie rozvoje nové společnosti. Stávající provozovatel se rozhodl v Teplýšovicích své investice zastavit. Příčinou je především dlouhodobý masivní přechod uživatelů od služeb poskytovaných z pevných sítí k operátorům se službami v sítích mobilních. Na argumenty obce o nadbytečnosti četných „drátů a sloupů“ telefonního vedení právě v centru však operátor neslyší. Považuje existující rozvodnou soustavu s volnými linkami za rezervu s možností opětovného využití v budoucnu, přesto ji do země ukládat nehodlá.

Na závěr mého příspěvku tedy ještě něco pozitivního. Obci se podařilo, byť až na čtvrtý pokus, přesto získat finanční podporu pro rekonstrukci pomníku padlých v I. světové válce umístěného na návsi v Teplýšovicích. Dotaci poskytne Ministerstvo obrany ČR v rámci působnosti projektu péče o válečné hroby. Lze říci, že v návaznosti nebo dokonce v souběhu se shora popsanou rekonstrukcí energetické sítě dojde k restaurátorským zásahům na žulovém pomníku, k totální proměně stávajícího oplocení včetně zhotovení nových základů a podezdívky pod oplocením a k zahradnickým úpravám daného prostoru. Obvod, resp. prostorové uspořádání pietního místa dozná proti současnosti mírné změny v návaznosti na plánované dopravně bezpečnostní opatření, které by se také v budoucnu mělo v daném prostoru realizovat v rámci naplánované revitalizace návsi.

Jak je z výše uvedeného zřejmé, rok 2012 bude mimo jiné opět v Teplýšovicích ve znamení stavebního ruchu. Přejme si navzájem, abychom jej se ctí zvládli a abychom si na jeho konci mohli společně říci, že se podařilo opět udělat kus dobré práce, která zase o kousek k lepšímu změni tvář naší obce. *Josef Škvor, starosta*

Kniha, která by vás mohla zaujmout

Kniha nese podtitul „Přátelství, které začalo za války“. Biograficky laděné vyprávění v sobě nese skutečný a silný příběh nevšedního přátelství dvou lidí, kteří se ocitli v nemilosrdném kole válečných událostí. Nizozemec Bram, totálně nasazený za války ve Falkenbergu nedaleko Hamburku, se na podzim roku 1944 náhodou setká přes ostnatý drát s českou Židovkou Olinkou, která byla do stejného místa spolu s jinými dopravena na těžké nucené práce. Bram dívce pomůže odeslat dopis domů a obstarává jí občasně tajně, podle možností, kousky jídla či ošacení. Postupně se tak rozvíjí přátelství, které by se dalo nazvat sourozeneckým svazkem, a které pomáhá oběma přežít a věřit v lepší budoucnost.

Kniha je výjimečná ještě z jednoho důvodu. Morální étos tohoto příběhu se přenáší na další generace, na potomky Olinky a Brama, kteří spolu se čtenářem postupně celý tento příběh poodkrývají. Pozornému čtenáři však poodhalují nejen tento příběh, ale také to, že obě rodiny dostaly od svých rodičů vzácný dar – zkušenost, že utrpení lze překonávat láskou a obětováním se pro druhého.

Tato nenápadná kniha vzbudila zasloužený zájem nejen v Nizozemsku, ale také u nás.

Peter de Knegt, OLINKA EMAN, Benešov, 2010, 144 str., váz., dokumentární foto

O to více nás může těšit to, že byla vydána v malém nakladatelství EMAN, které sídlí v Benešově v Husově ulici. Toto nakladatelství má ve svém edičním plánu především knihy s filozofickou a teologickou tematikou. Pro širší veřejnost má EMAN též beletristickou řadu, v níž právě tato kniha „Olinka“ vyšla a je na výše zmíněné adrese stále ke koupi. *pg*

Statistika trvale přihlášených občanů za rok 2011 ve zkratce

- narodilo se 9 nových občánků
- zemřel 1 občan
- 14 nových občanů se k nám přistěhovalo
- 8 našich občanů se odstěhovalo
- 5 našich občanů uzavřelo sňatek
- přiděleny 4 nová čísla popisná

K 31. 12. 2011 činil počet trvale hlášených občanů v obci Teplýšovice 445. *ik*

Zvonění v Čeňovicích

**9. dubna 2012 - 12.00 hodin
1. května 2012 - 12.00 hodin
8. května 2012 - 12.00 hodin**

Čtení z kroniky

Kostel sv. Havla

V dnešním čísle Teplýšovického občasníku bych se ráda věnovala zdejší dominantě Teplýšovic, kostelu zasvěcenému sv. Havlu.

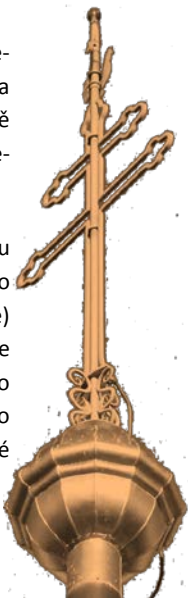
První zmínka pochází z počátku 14. stol., kdy Jan Vočko z Vlašimi (dříve z Vlašimě) projížděl krajem a shledal zde kostel pustý, jen okolo se páslo několik pohubých ovcí. Mělo jít o jednoduché, dřevěné stavení a kostel byl v oněch dobách kostelem farním.

Faráři do dob husitských:

Othmar zemř. 1358, Martin z Benešova 1358-64, Valter z Nesvačil 1364-79, Petr z Královic 1379-93, Mořic 1393-6, Václav ze Soběhrd 1396-1401, Jan ze Štěpánova 1401-5, Václav ze Štěpánova 1405-18, Přibyslav 1418, Jan z Brodu až do r. 1435. Podací právo v letech 1418-35 příslušelo opatu kláštera sv. Karla v Praze. V převratech přivozených náboženskými boji pak fara zanikla. V dalších letech obstarávali zde duchovní správu faráři Mnichovičtí, od r. 1708 pak faráři Choceradští. R. 1787 byly „Teplejšovice“ přikázány k faře Kozmické.

Berní rula z r. 1654 uvádí, že toho r. byl kostel sv. Havla vyhořelý. Oprava se konala r. 1664 soudě podle letopočtu objeveného na jednom z trámů v kostnici na hřbitově. Za válek pruských v době Marie Terezie byl opět kostel zrušen tak, že jej bylo třeba téměř znovu vybudovat. Zdejší podoba pochází z r. 1756. R. 1820 prováděl opravu kostela mistr zednický Tomas, rodák z Teplýšovic. Při této opravě byly do kostela dány železné stahovací pásy klenbové, kterých tu dosud nebylo. Při sekání otvorů pro tyto stahovací pásy, spadlo p. Tomasovi kladivo do některého otvoru ve zdi. Byl to snad otvor po někdejším okně či něčem podobném.

Do r. 1835 byl celý kostel a přirozeně i věž krytý šindelem. Tohoto roku, byla jedna jeho strana pokryta taškami. Na hřbitovní zdi byla rovněž šindelová stříška. Do r. 1903 byla šindel i na kostnici. Po velké opravě r. 1903 byla provedena i jeho předlažba. Původní dlaždice z červeného pískovce byly nahrazeny cementovými, pokosila byla zvednuta asi o 30-50 cm, byla opravena věž a varhany.

Tyto varhany pocházejí asi z r. 1884 -1885. Stavěl je mistr varhanický Tuček z Kutné Hory. Do té doby zde byly varhany mnohem menší. Mistru varhanickému Tučkovi, se prý nedostalo píšťal a tak „Dolejší Kyselka“ z čp. 20 došel pro píšťaly pěšky do Kutné Hory.

Další oprava se prováděla až v r. 1929, kdy byla opravována věž, která velmi sešla. Byla také opravena porušená kostelní římsa. Špatného stavu kostelní věže použil tehdy farář v Kozmících Ignác Slovák, aby dal nejvo svou nelibost nad tím, že v první pozemkové reformě byla rozprodána převážná většina zádušních pozemků kostela v Teplýšovicích a mezi nimi i ty, jichž on používal jako prebendu za přísluhování v teplýšovickém kostele a dal kostel pro jeho nebezpečný stav zavřít. Nekonal se nejen bohoslužby, ale nesmělo se ani pohřbívat!!!

V r. 1931 byl zakoupen nový zvon. Ve věži kostela sv. Havla byl do té doby zvon ulitý r. 1777 zvonařem F. A. Frantou z Prahy. Váha tohoto zvonu byla 120kg a průměr zvonu byl 62 cm. K tomuto zvonu byl zakoupen zvon od zvonaře Rudolfa Matouška v Brně. Zvon je bronzový o váze 210 kg a průměru 69,7 cm.

Dobová fotografie okolo r. 1960

Vyzdvihnutí zvonu se konalo 25. 5. 1931 v pondělí svatodušní odpoledne. Peníze byly opatřeny sbírkou od občanů a darem od rodáků z Teplýšovic, žijících v Praze. Zvon je zavěšen na straně ke vsi.

Nápis: „Věnovali osadníci a rodáci 1931“

V r. 1999 byla dokončena oprava kostela, kterou prováděl Ladislav Šíma z Okrouhlice. Kromě četných zednických prací byl s velkou pečlivostí také nahrazen dřevěný krov v kopuli. Do kopule věže byl uložen text dokumentu pro příští generace.

Úryvek: ... A tak po skončení všech plánovaných oprav na kostele sv. Havla v Teplýšovicích, jistě vydařeného díla, pozřeli společně pracovníci náplň této lahvinky, vložili do ní toto vyprávění a řádně uložili na posvátné místo - tam, kde jste jej právě našli. S pozdravem Pán Bůh zaplať Josef Škvor st. starosta obce Teplýšovice; V Teplýšovicích dne 3. listopadu 1999 (celý text si můžete přečíst na stránkách www.chopos.cz).

Popis vybavení:

Oltář barokní s plochým nástavcem, po stranách necenné sochy sv. Petra a Pavla. Obraz na plátně: sv. Havel v rouše opatském s berlou, u jeho nohou všelící plazi, Obstojný obraz z 2. pol. 18. stol.

Po stranách vítězného oblouku v lodi malé barokní oltářiky s obrázkem na plátně: Stigmatisace sv. Františka a sv. Antonín Pad, oba již sešlé, obstojné, z 2. pol. 18. stol.

Zvony:

jeden přelitý v továrně dcery Karla Bellmanna Anny v Praze r. 1866

Nahoře kolem nápis: FRANCISCVS ANTONIVS FRANK ME FVDIT PRAGAE 1774.

Pod tím svislé akantové listy. Na plášti reliéf sv. Prokop, při dolejších okraji ornamentální pás. Na druhé straně reliéf sv. Jan a Pavel, mučedníci římskí.

Za zmínku, je-li řeč o kostele sv. Havla, určitě stojí připomenout to, že kolem kostela se nachází hřbitov, na kterém odpočívají rodáci z Teplýšovic a okolí. Hroby jsou pravidelně upravovány a zapálené svíčky září do noci v každém ročním období. Kostel sv. Havla koná po celý rok tradiční sváteční bohoslužby a každou lichou neděli od 11.30 hod. svatou mši s panem farářem Martinem Janatou. Ať už je člověk věřící či ne, měl by k těmto místům přistupovat s tou největší úctou a chránit tuto dominantu Teplýšovic pro generace příští. R. Procházková, kronikářka

Školní rok se nám přehoupnul do druhého pololetí

Nový kalendářní rok jsme s dětmi začali pobytem v Dolním Dvoře na lyžařském výcviku. Počasí nebylo úplně bezchybné jako v předcházejících letech, ale vlastně jsme si neměli na čem stěžovat. Každý den jsme lyžovali, dováděli a učili se nové kousky na lyžích či bobech. Dokonce jsme i v odpočinkový den vyrazili na „Libereckou boudu“ do bazénu se vykoupat. Vše zvládli velmi dobře i prvňáčci, kteří většinou stáli na lyžích poprvé a poprvé i byli na celý týden bez rodičů. Sečteno a podtrženo - lyžařský výcvik se podařil. Po návratu začalo náročné období pololetních písemných zkoušek, na jehož konci bylo pololetní vysvědčení – snad nikoho nezklamalo a všichni si odnesli domů takové známky, které si zasloužili svou pílí a umem.

V lednu se v základní i mateřské škole uskutečnil „Den otevřených dveří“.

Budoucí rodiče, ale i současní, se mohli přijít podívat, jak to v našich školních budovách probíhá během dne, jak se děti zapojují do výuky apod. V únoru už nás čekal dlouho očekávaný zápis do první třídy. Letos opět proběhl formou „Z pohádky do pohádky“, kde děti plnily různé úkoly u pohádkových bytostí. Školáci se převlékli za víly, princezny, krále či klauny a snažili se budoucím kamarádům ukázat, že škola není mučení, ale i hraní.

Taky jsme v únoru ukončili plavecký výcvik, tím ovšem mimoškolní pohybové aktivity nekončí. Během března absolvují bruslařský kurz na benešovském zimním stadionu.

V průběhu měsíce ledna a února se starší děti zapojily i do dění v naší obci a vypracovaly úvahu na téma „Větrná elektrárna v mém bydlišti“ – ukázku jejich práce najdete níže.

No a co ještě připravujeme do konce školního roku?

V dubnu – konkrétně 19. 4. vyrazíme společně s předškoláky do Prahy do Divadla Spejbla a Hurvínka na představení „Jak pan Spejbl prášil“ a odpoledne navštívíme letiště

Ruzyně včetně jejich hasičské stanice. V květnu ve spolupráci s místní ZUŠ a snad i s kamarády z mateřské školy připravíme besídku pro maminky a babičky k jejich svátku. Také by se měla uskutečnit výtvarná dílna nejen pro rodiče a jako každý rok uspořádáme „Týden prvňáka“, ve kterém si budoucí školáci mohou vyzkoušet na „vlastní kůži“, jaké to je být školákem. V červnu oslavíme společně Den dětí a vyrazíme společně na školní výlet. Doufáme, že závěrečné vysvědčení udělá radost nejen školákům, ale i jejich rodičům. A na úplný závěr školního roku zahrajeme jako každý rok pohádku, jaká to bude letos? To si necháme jako překvapení pro naše milé čtenáře, ale určitě bude stejně hezká jako ty v uplynulých letech. *Pedagogický sbor ZŠ a MŠ Teplýšovice*

Proč chci nebenechci Větrnou elektrárnu a její dírovy nesouhlasí. Když se lidé ze Čech jezdi kochat větrnými mlýny např. do Holandska, v naší zemi jsou tyto stavby měř radění. Oprávnění se můžeme dávat přes- kování vzhledu krajiny, neboť větrná elektrár- na je nepřehlédnutelnou dominantou v okolní jako vyhláči pro televizi, rozhlas a mobility. Největší záda se vytvoří či nevytvoří elektrická energie je, že se pární na tom, zda bude foukat dostatečně vítr nebo ne. Vzhledem k tomu, že jde určitě o velmi drahou stavbu, je dobré, až se o našich kladech i záporch větrné elektrárny hojně diskutuje.

Proč chci nebenechci Větrnou elektrárnu je starou větrnou elektrárnu se dá z mnoha důvodů souhlasit, ale také z mnoha důvodů nesouhlasit. Souhlasným důvodem je zejména fakt, že se vyrábí elektrická energie z obnovitelného zdroje. K této výrobě stačí, aby fou- kal vítr. Myslím si, že výroba elektriny a větrné elektrárny je ekologicky čistější než výroba v tepelné elektrárně a také bezpečnější než výroba v jaderné elektrárně. Pro tepelnou elektrárnu se musí vyčistit uhlí a při výrobě nám hominy znečišťují ovzdušší. Jaderná elektrárna má megabara, že kvůli výbuchu a samovně ozařování a také je problém se skladováním vyhořelého paliva. Větrná elektrárna nabízí méně prostoru oproti fosilním elektrárně (a druhým energií je slunce).

Katřina Štěpánková

Zápis do 1. třídy

Ani by mě nenapadlo, jak rychle utíká čas. Ještě nedávno jsme poprvé vstupovali do naší mateřské školky, a zdálo se, jak daleko je zápis do 1. třídy. Čtyři roky v mateřské škole utekly jako voda a najednou jsme stáli před volbou, do jaké školy půjdeme k zápisu. Samozřejmě bylo na výběr hned několik škol, škola v Teplýšovicích a školy v Benešově. Po porovnání pro a proti, jsme se nakonec rozhodli jít k zápisu do 1. třídy do ZŠ Teplýšovice. Myslím si, že zde mají učitelé větší prostor pro věnování se žákům, když je jich na jednu třídu menší počet. Přesvědčili jsme se o moderním zařízení školy, o zájmových kroužcích pro děti, a o dalších všemožných aktivitách, které pedagogický sbor zajišťuje. Již při vstupu do školy na nás dýchla příjemná atmosféra. Musím říci, že zápis mne příjemně překvapil zejména tím, že děti,

(pokračování na str. 7)

Zápis do 1. třídy

kteří přišly k zápisu byly „zkoušený“ vlastně jejich kamarády, žáky ze ZŠ. Zápis proběhl v naprostém pořádku a byli do 1. třídy přijati, za což musím na tomto místě také poděkovat paní učitelce Marii Pavlasové, která naše děti výborně k zápisu a vlastně i pro vstup do 1. třídy výborně připravuje. Doufám, že teplýšovská škola splní mé očekávání a budeme zde spokojeni. A ať už se rodiče a jejich děti rozhodli pro jakoukoliv školu, přeji jim jen samé jedničky.

Pavla Srbová

Mateřská škola přivítala nový rok karnevalem

Starý rok se s novým sešel a my jsme ho přivítali karnevalem, který se konal v místní sokolovně. Sešlo se opravdu mnoho dětských masek. Děti se představily v tradičním průvodu masek, naučily se nový taneček, který předtancovávaly pí. učitelky z MŠ a děvčata z místního spolku – BABINEC. Po obdržení cen ze soutěží a dětské tomboly odcházely úsměvně „masky“ spokojeně domů. 17. ledna proběhl v MŠ Den otevřených dveří, kdy se mohly maminky se svými dětmi přijít podívat, jak to chodí u nás v mateřské škole. Také jsme pokračovali v kurzu plavání v Benešově, který se nám ale pomalu blížil ke konci a tak poslední den výuky dostal každý „MOKRÉ VYSVĚDČENÍ“.

Koncem ledna k nám do MŠ přijelo divadélko s pohádkou „Vyprávění kouzelných balónků“. V druhém pololetí školního roku začaly děti navštěvovat výtvarný kroužek pod vedením paní učitelky Markéty Vobořilové. V únoru a začátkem března naši mateřskou školu navštívilo opět divadélko s pohádkou - „Kominíček a štěstí“ a „O Šípkové Růžence“. Na pohádky vždy zveme i děti, které ještě nenavštěvují mateřskou školu.

MŠ a ZŠ se přihlásily do celorepublikového projektu Celé Česko čte dětem, kde podporujeme nejen pravidelnost čtení rodič – dítě, ale také učitel a dítě a kde se také můžeme zapojit do různých soutěží, které ČČČD vyhlašuje.

Co bylo a co nás ještě čeká

27. března – zápis dětí k předškolnímu vzdělávání pro školní rok 2012/2013.

17. dubna – výlet předškoláků s dětmi ze ZŠ do Prahy. Navštívíme divadelní představení „Jak Hurvínek prášil“ a prohlédneme si pražské letiště Ruzyň.

Začátkem května, na besídce pořádané společně se ZŠ, popřejeme všem maminkám k jejich svátku.

27. května – mezi nás zavítá kouzelník.

31. května – výlet dětí MŠ do Podblanického kraje do obce Kondrac, kde si prohlédneme Farní muzeum, farmu zvířátek a vyzkoušíme si různé výtvarné techniky.

1. června – oslavíme s dětmi jejich svátek, kdy si na školní zahradě zasoutěžíme, zatancujeme a opečeme buřtíky.

Na závěr školního roku při závěrečné besídce pro rodiče se rozloučíme s předškoláky.

A pak už hurá na prázdniny!!

Historie venkovských škol na Benešovsku (5. část)

Venkovské málotřídní školy na Benešovsku od roku 1918 do současnosti

Na sklonku 19. století a začátku 20. století se v pedagogice objevilo mnoho reformních proudů a kritických směrů, které výrazně ovlivnily i českou pedagogiku. Česká pedagogika byla ovlivněna většinou německými reformními proudy, ale svou inspiraci čerpa-la též z nových angloamerických pedagogických proudů.

Jak již bylo napsáno v předchozí části, české školství po první světové válce zůstalo v téměř stejném stavu iako za rakousko –

uherské monarchie. Bylo vydáno několik novel školského zákona, ale v zásadě nedošlo, oproti stavu před rokem 1918, k výraznější změně.

Za zmínku stojí pouze tzv. *malý školský zákon* č. 226/1922 Sb. z. a. n. Pro venkovské školy měl tento zákon význam v tom, že zavedl maximální počty žáků ve třídě. Z původních osmdesáti žáků se během deseti let měl počet žáků snížit na šedesát. Dále byly zavedeny nové vyučovací předměty – občanská nauka a výchova a nepovinná nauka o domácím hospodářství. Za vyučovací jazyk byl stanoven *jazyk československý*.

Tento nelogický název jazyka byl dán politickými důvody souvisejícími se vznikem republiky a jejím uznáním okolními státy a světovými mocnostmi. *Smlouva mezi republikou Československou a republikou Rakouskou o státním občanství a ochraně menšin*, ze dne 7. 6. 1920 připravila cestu pro používání ostatních vyučovacích jazyků pro menšiny na území Československa.

Ke změnám došlo také v oblasti výuky náboženství. Výuka byla svěřena státu uznaným církvím. Rodiče žáků však mohli požádat o zproštění z této výuky. Žáci, kteří byli bez vyznání či měli vyznání, které nebylo státem uznáno, byli výuky náboženství také zproštěni.

(pokračování na str. 8)

Malý školský zákon tak znamenal pro církev další ústup z jejich pravomocí v oblasti školství.

V prvním desetiletí nové republiky sílily mezi pedagogickou veřejností kritické hlasy na podobu školství, které se od doby Hasnerova zákona z roku 1869 téměř nezměnilo. Kritizovány byly zejména vyučovací metody, které byly reformními pedagogy považovány za zastaralé a potlačující individualitu žáka. Kritika se také snášela na neprůchodnost mezi jednotlivými typy škol – například velmi těžká byla průchodnost mezi občanskou (dříve měšťanskou) školou a střední školou. Reformní snahy měly však podobu pouze individuálních kroků jednotlivých reformních pedagogů a nebyly jednotné. Teprve v roce 1929 bylo na několika občanských školách ve městech pokusně zkoušen nový učební plán pro druhý stupeň, tzv. *komenium*, jehož autorem byl Václav Příhoda.

Z výše uvedeného je zřejmé, že venkovské školy za první republiky neprošly žádnou zásadní reformou. Nelze však říci, že by setrvaly na stavu, který byl dán od roku 1869 Hasnerovým zákonem. Reformní kroky však byly spíše záležitostmi jednotlivců z řad venkovských učitelů. Ti měli prostor k manévrování vymezen stávající legislativou. Jejich snaha o změnu by se dala najít v osobních přístupech k jednotlivým žákům či ve snahách oživit výuku názornými příklady, pokusy atd.

Reformní „příhodovské“ hnutí bylo v letech hospodářské krize vystaveno finančním problémům, od roku 1938 byly reformy prakticky pozastaveny. V krátkém mezidobí 1945 – 1948 nebyla možnost připravit další pokračování těchto reforem.

Změna politického režimu v únoru 1948 znamenala pro reformní proudy postupný zánik. Zákon č. 95/1948 Sb., o základní úpravě jednotného školství, zavedl jednotnou školu, ve které se daly sice vystopovat prvky Příhodových myšlenek, byla zde však potlačena jakákoliv individualita žáka ve prospěch kolektivistického pojetí výchovy. V příštích čtyřiceti letech byla zakonzervována tato podoba školy. Veškeré plánování a řízení školství bylo centralizováno a rozhodovalo se o něm podle ideologických měřítek komunistické strany.

Škola byla po čtyřicet let nástrojem politické a ideologické indoktrinace, jediným vzorem pro výuku byl vzor sovětský.

Nyní je čas zmínit se, jaké změny nastaly od roku 1918 do roku 1989 na okrese Benešov v oblasti venkovských škol. Období před druhou světovou válkou nepřineslo do venkovských škol na Benešovsku žádné výrazné změny oproti stavu před první světovou válkou. Samostatnost Československa sice přinesla pocit národního uvědomění i do školství, ale krátké období euforie bylo vystřídáno těžkostmi v době hospodářské krize. Největší změnou pro venkov bylo zavedení náboženské výchovy jako v podstatě nepovinného předmětu. Venkovské školy byly přece jen více svázány s chodem místní farnosti než školy ve městech. Je s podivem, že v kronikách a v archivech škol je velmi málo zpráv o změnách ve výuce náboženství. Možné vysvětlení je dvojí - zřejmě to bylo na vesnici velmi citlivé téma nebo na venkově nedošlo k podstatným změnám ve výuce náboženství.

Zavedení maximálního počtu žáků ve třídách se na některých venkovských školách těžko dodržovalo, protože to naráželo na prostorová omezení školních budov. Tento problém byl postupně vyřešen slábnoucí populací dětí. Například škola v Teplýšovicích měla jako dvoutřídní škola v období mezi světovými válkami součet žáků v obou třídách dohromady okolo 100. V padesátých a šedesátých letech byl průměr okolo 60 žáků, sedmdesátá léta a začátek osmdesátých let je vykazováno 40 – 45 žáků a na přelomu osmdesátých a devadesátých let již jen 30 žáků.

Podobná byla situace v úbytku venkovských škol na okrese Benešov. Nejprve byly rušeny jednotřídní školy. Na konci šedesátých let jich bylo zrušeno 14, od roku 1973 do roku 1978 dalších 35.

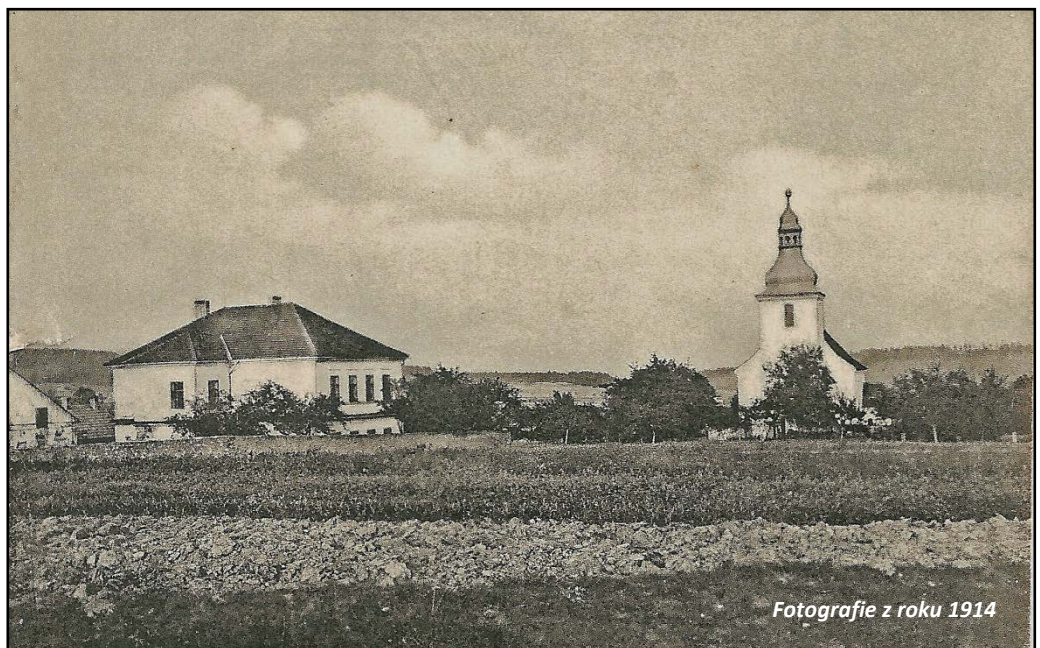
V roce 1978 zůstávalo na okrese jen 12 jednotřídek s průměrným počtem 10 žáků. Tyto jednotřídky byly postupně zrušeny v osmdesátých letech. Dvoutřídní školy před sebou měly lepší perspektivu. Byly většinou ve spádových obcích, a tak se jich úbytek žáků tolik nedotkl. Rušení jednotřídek pomohlo částečně stabilizovat počty žáků ve dvoutřídkách. V sedmdesátých a osmdesátých letech bylo na okrese Benešov 13 dvoutřídních škol. V průběhu devadesátých let se tento stav udržel, zlom však nastal po roce 2000, kdy bylo postupně zrušeno 9 dvoutřídek a na okrese tak zůstaly 4 málotřídní školy.

Z tohoto vývoje je zřejmé, že škola v Teplýšovicích je jedna z mála, která prošla těmito změnami téměř bez úhony. Nelehké období po roce 2000 se podařilo s velkými obtížemi překonat. A tak popřejme naší škole, aby se rozvíjela zdárně i v budoucnosti. Její bohatá historie nás může naplňovat pocitem hrdosti a do budoucnosti i pocitem naděje.

Použitá literatura:

KASPER, T.; KASPEROVÁ, D.: *Dějiny pedagogiky*
KOUBA, Z.: *Základní školství na okrese Benešov v současné době.*

Údaje o počtu žáků v jednotlivých letech byly získány z materiálů uložených v archivu ZŠ Teplýšovice. pg

Fotografie z roku 1914

O životě našeho dědka Ertáka

Kdykoli se mi dostane do rukou technický průkaz naší hasičské cisterny, láká mě otevřít zažloutlé desky a nechávám na sebe dýchnout patynu dokumentu vypovídajícím něco málo o osudu a životě našeho dědka Ertáka. Inkoustem psaný rok výroby 1963 a částečně rozpitá razítka probouzí moji zvědavost a fantasii.

30. 10. 1963 v Karose Vysoké Mýto vrcholí poslední přípravy. Předání zbrusu nového hasičského speciálu Škoda 706 RTH v provedení ASC 16 (automobilová stříkačka cisternová o jmenovitém průtoku vody 1600 litrů). Chromovaný gril přední masky se leskne v podzimním slunci očekávaje prvního řidiče z řad požárníků, s kterým podnikne dlouhých 150 kilometrů ke svému novému působišti v Praze 2 v Sokolovské ulici, kde si odhasí následujících patnáct let. Bohužel archiv hasičů ze Sokolovské z této doby byl přefocen na kinofilm a není možné téměř nic dohledat. Přesto jsem něco málo vyzvěděl. Pravděpodobně, dle pamětníků, předurčenost tohoto vozidla byla (soudě i podle téměř žádných ujetých kilometrů v letech 1965-1970) pro Lány. Můžeme se tedy domnívat, že sloužil na zámku prezidentu Novotnému a Svobodovi. Následující léta již běžně vyjížděl k požárům i jiným událostem opět v Sokolovské na tak zvaný modrý výjezd jako cisterna.

S jistotou vím o účasti HS č. 1 Praha Sokolovská u velkého požáru Veletržního paláce 14.8.1974 a u pádu letadla v Suchdole 30. 10. 1975 (všichni známe ze seriálu Sanitka). Za dvacet minut po příjezdu bylo odvezeno a vyproštěno 52 cestujících. Nepřežilo 79 lidí z celkových 120-ti. Zúčastnil se obou těchto událostí a nepočítaně dalších běžných požárů, nehod a technických pomoci. Za patnáct let služby u pražských

hasičů najezdil pouhých 13000 kilometrů a už bylo rozhodnuto o převodu vozidla dobrovolným hasičům do pro nás nedalekých Postupic. 6. července 1979 se slávou postupičtí obdrželi zánovní cisternu, kterou jim, jak řekl dlouholetý postupický hasič, funkcionář a pamětník pan Václav Svatek, široko daleko každý záviděl. Erták se stal nepostradatelným pomocníkem nejen místních hasičů, ale především sloužil jako kyvadlová doprava vody profesionálním hasičům z Benešova při zdolávání větších požárů. U rozsáhlého požáru pole si prý mycí lištou museli razit cestu mezi hladovými plameny. Kromě hašení vůz našel uplatnění také při práci pro obec a místní občany. Umýval silnice, čistil studny, proplachoval kanalizaci a v posledních letech navážel občanům vodu do bazénů. V roce 2000 došlo k vloupání do hasičské zbrojnice a náš hrdina se dostal do dalších rukou, bohužel nepovolaných. Drzost zlodějí neznala mezí a pomocí cisterny odvěkli na laně ukradený osobák. Zřejmě ve snaze kořist uschovat před zraky policie zloději zajeli do lesa u Tvoršovic, kde špatně odhadli šířku auta a uvízli mezi stromy. Policie obě ukradená auta vypátrala a zloději se dočkali trestu. Aby bylo možno auto vyprostit, došlo na pokácení obou stromů. Po částečné opravě svépomocí, byl hasičák opět zařazen do ostrého výjezdu. Během osmadvaceti odsloužených let v Postupicích, třech výměnách motoru, byl nahrazen novější generálkovanou Liazkou CAS 24. S čtvrtým porouchaným motorem očekával další ortel. Na doporučení okresního sdružení hasičů a po dohodě pánů starostů z Teplýšovic a Postupic bylo jasno.

Erták jede do Teplýšovic! Dopravu nemocného obstarali benešovští hasiči pomocí vyprošťovacího speciálu AV 30. Dojemné loučení. Zvlhlé oči a mírný třas v hlase zralých chlapů v myšlenkách vzpomínajících na úspěchy i společné trable. Bylo to pro Ertáka, ale hlavně pro bývalé členy jednotky postupických hasičů symbolické zakončení jedné dlouhé životní etapy. O zmírnění následků přetřebeného pouta se postarala, jako malá omluva, láhev Rumu pražské gardy. Stalo se tak 18. 4. 2007. Následovaly postupné opravy motoru, předělání kohoutů čerpadla na pákové, instalace vozidlové radiostanice a hurá zpět do služby. Je to sice dědek, ale také ostřílený hasič-veterán!

Za bezmála půl století služby přežil čtyři prezidenty, okupaci „bratrskými“ vojsky v osmašedesátém i jejich odsun zpět za Ural. Také přejmenování z Požárníků zpět na Hasiče v devadesátých letech.

Nyní dosluhuje, a přestože kvalita, jednoduchost a robustnost zpracování vzbuzuje náš obdiv, začínáme se poohlížet po adekvátní náhradě. Ta by měla mít podobný výkon čerpadla doplněným o vysokotlak a objem vodní nádrže minimálně 2000 litrů. Bezpečnější brzdovou soustavu, pohon všech kol a výkon motoru blízký se normě 15kw/1tunu. Vzhledem k ceně, byť staršího, hasičského speciálu jsme odkázáni na dotační tituly, nebo převod techniky od státu. Můžeme tedy prorokovat Ertáku padesátiny ve službách JSDH Teplýšovice a pravděpodobně ještě pár let věrné služby k tomu.

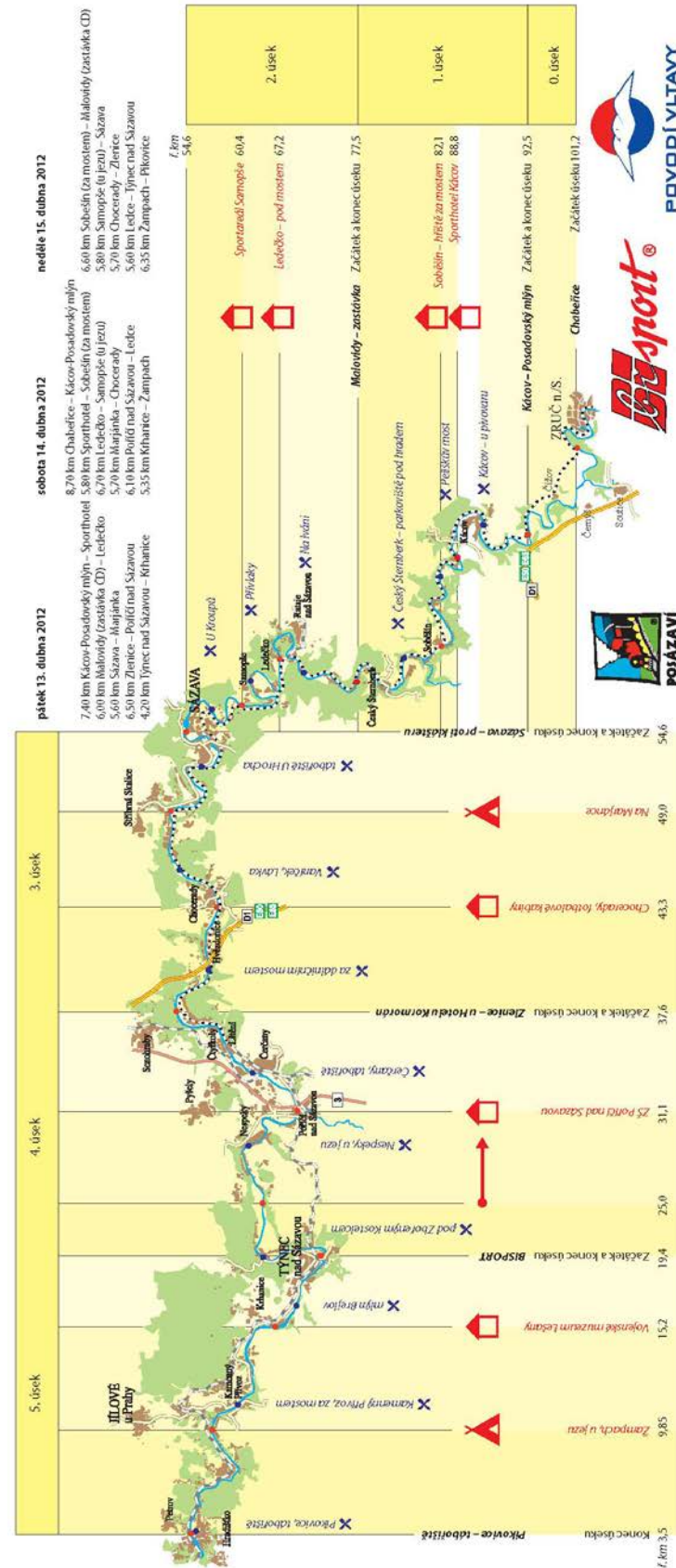
Vítězslav Sahula, velitel

Úklid řeky Sázavy vyžaduje obrovskou spolupráci lidí a institucí

Letošní úklid se opět neobejde bez dobrovolníků z Teplýšovic. Ruku k dílu přiloží členové SDH Teplýšovice a Čeňovice a děti ze ZŠ Teplýšovice. Děkujeme, že naši obec každoročně reprezentujete při úklidu řeky Sázavy.

mk

Obrovská a nezištná spolupráce lidí a institucí charakterizuje projekt Čistá řeka Sázava, při němž dobrovolníci každoročně vyčistí více než 150 kilometrů řeky Sázavy z Havlíčkova Brodu až do Pikovic. Bok po boku vyrážejí na úklid děti, studenti, vodáci, hasiči, rybáři a další zájemci, kterým není osud přírody lhostejný. Jejich iniciativu podporují obce i podnikatelé, a to nejen z území, kterým Sázava protéká. **Letošní úklid se uskuteční od 13. do 15. dubna.** Zapojí se do něj i patronka projektu zpěvačka Aneta Langerová. V regionu Posázaví už tradičně půjčují na akci lodě, auta i své zaměstnance vodácká centra Bisport a Petr Kovačka. Zaplnit žaludek dobrovolníků pomáhá za symbolickou cenu řada zdejších provozovatelů restauračních zařízení podél řeky, střechu nad hlavou jim poskytují obce, sportovní kluby, majitelé ubytoven a penzionů i vojenské muzeum. Odvoz odpadků zajišťuje na své náklady společnost Povodí Vltavy a.s., místa na skládkách zdarma poskytují města Trhový Štěpánov, Benešov a Jilové u Prahy. Do úklidu se každoročně zapojuje několik stovek lidí, vedle místních příjždějí pomáhat i ti, kteří k řece vyjždějí za rekreací. Řeka Sázava se bude čistit už posedmé, dobrovolníci se ale neobávají, že budou bez práce. Uvítají proto každou další ruku ochotnou pomoci. „Byli bychom moc rádi, kdyby nám pomohli hlavně místní obyvatelé, protože Sázavu čistíme i pro ně. Zapojit do úklidu se můžou během celého roku všichni, kteří na řece žijí, bydlí u ní, chataři nebo ji využívají jako turisté,“ říká vedoucí jednoho z čistěných úseků Martin Moravec. Jeho kolega Radim Hájek dodává: „Myslím si, že řeka je nás všech, takže není jenom o tom si ji užívat a chlubit se, jak je na ní krásně, ale zamyslet se nad tím, jak ji udělat ještě krásnější a jak si to na ní zpříjemnit“. Podobného názoru je i Soňa Křenová, starostka Kácova, kterým Sázava protéká. Do úklidu se sama zapojí už poněkolkáté. „Do Kácova jezdí hodně vodáků, jsou tady dva vodácké kempy hodně navštěvované turisty. Jsme rádi, že tato akce existuje a že se díky ní vyčistí oba břehy řeky. Do úklidu se zapojujeme hlavně se žáky základní školy a z hasičského kroužku, pomáhají i místní obyvatelé, kteří bydlí u řeky“ řekla Soňa Křenová. Projekt Čistá řeka Sázava se koná pod taktovkou tří organizátorů, napříč dvěma kraji. Úklid úseku z Kácova do Pikovic organizuje společnost Posázaví o.p.s. Mezi Posadovským mlýnem u Kácova a Chabeřicemi řeku vyčistí soutická organizace Českého rybářského svazu. Úsek mezi Chabeřicemi a Budčicemi je v režii Místní akční skupiny Lípa pro venkov a úklid části z Budčic do Havlíčkova Brodu zajistí sdružení Sázava 21 a Místní akční skupina Královská stezka. Loni se z celého čistěného úseku odvezlo na skládky 38,57 tuny odpadu. Do akce se zapojilo přes 1500 dobrovolníků.

Jaroslava Tůmová

Kontakt pro další informace:

Jaroslava Tůmová, e-mail: tumova@posazavi.com, tel.602 216 637 Bohuslava Zemanová, e-mail: [\[va@posazavi.com\]\(mailto:va@posazavi.com\), tel. 723 881 081](mailto:zeman</div>
<div data-bbox=)

Obecně prospěšná společnost Posázaví – www.posazavi.com

Obecně prospěšná společnost Posázaví (Posázaví o.p.s.) vznikla v březnu roku 2004. Ve spolupráci se svazky obcí, orgány samosprávy, podnikatelskými subjekty a neziskovými organizacemi usiluje o rozvoj a propagaci Posázaví jako místa s vysokým turistickým potenciálem a zároveň místa pro kvalitní život obyvatel regionu.

10. ročník Teplýšovické ligy stolního hokeje je uzavřen

V sobotu 17. 3. skončil 10. ročník Teplýšovické ligy stolního hokeje. Jako každý rok, tak i letos bylo odehráno celkem 10 turnajů s průměrnou účastí přes deset hráčů. Celkově do těchto turnajů zasáhlo 18 hráčů. Nyní čeká prvních dvanáct hráčů závěrečný turnaj play – off, kde budou všichni bojovat o putovní Teplýšovický pohár.

Sezóna však zdaleka nekončí, některé hráče čeká ještě účast v turnajích Českého poháru a hlavně Mistrovství ČR družstev, kde bychom chtěli postavit premiérově dva týmy. V příštím čísle budeme informovat, jak celá sezóna dopadla a přineseme i fotografie. Prozatím otiskujeme konečnou tabulku letošního ročníku TLSH.

pg

pořadí	jméno	příjmení	zápasy	výhry	remízy	prohry	vstřel. góly	obdrž. góly	body celkem
1	Pavel	Pohořalý	120	93	13	15	465	222	167
2	Vojtěch	Goby	114	71	13	30	461	266	141
3	Daniel	Síbrt	97	67	14	16	334	201	126
4	Michal	Benák	98	49	10	39	274	258	95
5	Jaroslav	Sládek st.	84	42	18	24	236	178	92
6	Vlasta	Gobyová	100	51	16	33	289	196	82
7	Pavel	Goby	102	44	7	52	210	268	73
8	David	Hanka	89	38	12	39	246	228	72
9	Tomáš	Kratochvíl	80	24	8	47	154	223	38
10	Jaroslav	Sládek ml.	73	13	5	55	104	245	32
11	Daniel	Škvor	82	14	8	60	87	246	29
12	Tomáš	Hasenkopf	49	11	11	27	90	146	26
13	Tomáš	Kamenský	23	12	4	7	73	50	22
14	Kateřina	Stařecká	65	13	4	25	32	192	21
15	Michal	Stařecký	26	10	4	12	54	61	18
16	Filip	Škvor	44	3	5	36	25	144	9
17	Roman	Kamenský	9	5	1	3	17	14	3
18	Petr	Hruška	7	1	1	5	9	22	1

Vítání občánků

V minulém čísle občasníku jsme opomněli otisknout slavnostní událost, která se konala v poslední dekádě roku 2011.

Krásné sobotní odpoledne zavládlo v Teplýšovicích. Dne 19. listopadu 2011 se uskutečnilo vítání nové a velmi početné generace. Není vhodnějším místem k uspořádání slavnostního aktu než uvnitř mateřské školy. Nejmenší občánky přivítal starosta obce, členové kulturní komise a v neposlední řadě děti, které maminkám a tatínkům přednesly láskyplné básně. Maminkám byla předána kytička, dětem v upomínku jedinečné chvílky malý dárek.

Do života byli vítáni:

Dřízal Vladimír
Kopřivová Anna
Kyselka Richard
Laštovková Kateřina
Novák Václav
Obecovská Markéta
Ptáček Jiří
Ptáčková Lucie
Vycpálková Tereza

Svoz nebezpečného odpadu

Dne 18. 5. 2012 proběhne svoz nebezpečného odpadu v obci Teplýšovice.

12:00 - 12:15 Kochánov - náves
 12:25 - 12:40 Čeňovice - náves
 12:50 - 13:00 Humenec - náves
 13:10 - 13:30 Teplýšovice - náves

Dále upozorňujeme občany, co si dodnes nezakoupili známku na popelnici, aby tak neprodleně učinili.

		" A "		" B "		Dorost		St. žáci		St. příprava		Ml. příprava	
24.3	So	Votice - TEP	15:00			TEP - Zásmyky	11:00						
25.3	Ne			TEP - Vr. Janovice	15:00								
31.3	So	TEP - Tupadly	16:30										
1.4	Ne			Maršovice - TEP	16:30	Záboří - TEP	10:15						
7.4	So	B. Podolí - TEP	16:30			TEP - Č. Pečky	11:00			Sedlec-Prčice - TEP	9:30		
8.4	Ne			TEP - Tr. Štěpánov	16:30			TEP - Sedlec-Prčice	10:15				
14.4	So	TEP - Nespeky	16:30	Jírovice - TEP	16:30			Poříčí n/S - TEP	9:30	TEP - Tichonice	10:15		
15.4	Ne					Velim - TEP	10:15						
21.4	So					TEP - Uh. Janovice	11:00			Jírovice - TEP	10:15	turnaj Lešany	9:00
22.4	Ne	Poříčí - TEP	14:00	TEP - Divišov	17:00			TEP - Miličín	10:15				
28.4	So	TEP - Sl. Jesenice	17:00							TEP - Čechtice	10:15		
29.4	Ne			Mířetice - TEP	17:00	AFK Pečky - TEP	10:15	TEP - Bílkovice	10:15				
5.5	So					TEP - J. Lhota	11:00	Postupice - TEP	10:15	Bystrice - TEP	9:30		
6.5	Ne	Kondrac - TEP	17:00	TEP - Jankov	17:00							turnaj Teplýšovice	9:00
12.5	So	TEP - Chocerady	17:00	Neveklov - TEP	17:00	Kouřim - TEP	10:15			TEP - Benešov	10:15		
13.5	Ne							TEP - Čechtice	10:15				
19.5	So	Sázava - TEP	17:00			TEP - Tupadly	11:00	Bystrice - TEP	11:00			turnaj Pecerady	9:00
20.5	Ne			TEP - Právnín	17:00					Nespeky - TEP	10:15		
26.5	So					TEP - Radim	11:00					turnaj Olbramovice	9:00
27.5	Ne	Sedlec-Prčice - TEP	17:00	TEP - Struhařov	17:00			TEP - Křivsoudov	10:15				
2.6	So	TEP - Chotýšany	17:00	Popovice - TEP	17:00							turnaj Lešany	9:00
3.6	Ne					SK Kostelec - TEP	10:15	Tr. Štěpánov - TEP	11:00	Týnec n/S - TEP	9:30		
9.6	So	Zbraslavice - TEP	17:00			TEP - Mnichovice	11:00			Vlašim - TEP			
10.6	Ne			TEP - Ostředek	17:00								
16.6	So	TEP - Zdislavice	17:00	Olbramovice - TEP	17:00					TEP - Chotýšany	10:15		
17.6	Ne					Říčany - TEP	10:15						

ROZPIS ZÁPASŮ JARO 2012

TRADICE VELIKONOC

na zahradě Mateřské školy v Teplýšovicích

7. dubna 2012 od 14. hod.

s sebou : uvařené vajíčko, 10 proutků na pomlázku

Těší se na vás teplýšovický Babinec.

